

Words

Agatha Christie®

จนศพสุดท้าย

And Then There Were None

ซีตฮัน
จินตานั้นดี
แปล

คุณสืบคนได้รับเชิญไปที่ "เกาะทหาร" และค่อย ๆ ถูกฆ่าตายทีละคน
ฆาตกรอยู่ในหมู่พวกเขา แต่จะเป็นใครกัน

words
words without boundaries

จนศพสุดท้าย

And Then There Were None

อากาธา คริสตี้
เขียน

ชิตชิน จินดาอนันต์
แปล

ก ร อ ่า น คื อ ร าก ร ู า น ที่ ส ำ ค ัญ

“ผมเพลิดเพลินกับการอ่านเรื่องสืบสวน
และเรื่องระทึกขวัญทุกรูปแบบ”
- อากาธา คริสตี้

หนังสือคุณภาพ
โดยอมรินทร์กรุ๊ป

จนศพสุดท้าย

And Then There Were None

Words

ในเครือบริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

378 ถนนชัยพฤกษ์ (บรมราชชนนี) เขตตลิ่งชัน กรุงเทพฯ 10170

โทรศัพท์ 0-2422-9999 ต่อ 4964, 4969 E-mail: info@amarin.co.th

www.amarinbooks.com   @amarinbooks   Words publishing

And Then There Were None © 1939 Agatha Christie Limited. All rights reserved.

AGATHA CHRISTIE, AND THEN THERE WERE NONE and the Agatha Christie Signature

are registered trademarks of Agatha Christie Limited in the UK and elsewhere. All rights reserved.

www.agathachristie.com

ลิขสิทธิ์นี้ให้บริการตามข้อตกลงสำหรับผู้รับบริการตามเงื่อนไขที่กำหนดเท่านั้น

การซ้ำ ดัดแปลง เผยแพร่ ไม่มีวิธีใดๆ นอกเหนือจากเงื่อนไขที่กำหนด

ถือเป็นความผิดอาญาตาม พรบ.ลิขสิทธิ์ และ พรบ.ว่าด้วยการกระทำความผิดเกี่ยวกับคอมพิวเตอร์

เลขมาตรฐานสากลประจำหนังสืออิเล็กทรอนิกส์ 978-616-18-6117-9

เจ้าของ ผู้พิมพ์/ผู้โฆษณา บริษัทอมรินทร์ คอร์ปอเรชั่นส์ จำกัด (มหาชน)

กรรมการผู้อำนวยการใหญ่ ระวีณ อุทกะพันธุ์ ปัญจรุ่งโรจน์ • กรรมการผู้จัดการ อุษณีย์ วิระกพันธ์

ที่ปรึกษาสายงานสำนักพิมพ์ในเครือ อองอาจ จิระอร • บรรณาธิการอำนวยการ สิริกานต์ ผลงาม

บรรณาธิการบริหาร รัฐวรรณ พัฒนรัชตอดุล • บรรณาธิการ สุทัตตา อรุณวงศ์สาณกุล, นาकिनทร์ รัชฎสุวรรณ

ผู้จัดการฝ่ายการผลิต อมรลักษณ์ เขยกลิน • ศิลปกรรม เกติพิบูล โหมดตาด

คอมพิวเตอร์ จิรณีย์ คำจันทร์ • พิสูจน์อักษร ณัฐภรณ์ รัตนสถิตกุล • ฝ่ายการตลาด กุลพัฒน์ บัวละออ

คำนำสำนักพิมพ์

ยินดีต้อนรับสู่การเดินทางที่รับประกันความใจจดใจจ่อ ความตื่นเต้น และการแสวงหาความจริงอย่างไม่ลดละ

จนศพสุดท้าย คือผลงานชิ้นเอกของอากาธา คริสตี้ ที่อยู่เหนือกาลเวลา และได้รับการยกย่องอย่างกว้างขวางทั่วโลกด้วยยอดขายมากกว่า 100 ล้านเล่ม จนถึงเป็นนิยายลึกลับที่ขายดีที่สุดตลอดกาล

ปริศนาอันแยบยลนี้เกิดขึ้นเมื่อคนแปลกหน้าสิบคนซึ่งดูเหมือนไม่มีอะไรเกี่ยวข้องกันได้รับเชิญให้มาเยือนเกาะโดดเดี่ยว และในไม่ช้า พวกเขา ก็ค้นพบว่าแต่ละคนมีความลับอันดำมืดจากอดีต ทั้งสิบจึงต้องกลายเป็น ผู้เข้าร่วมเกมมรณะซึ่งควบคุมโดยเจ้าบ้านปริศนา และในขณะที่มีคนตาย มากขึ้นเรื่อยๆ ความตึงเครียดก็เพิ่มขึ้นทุกขณะจิต ทว่าคำถามสำคัญยังคง อยู่ว่า ใครในหมู่พวกเขาคือฆาตกร และใครจะเป็นเหยื่อรายต่อไป...

จนศพสุดท้าย คือข้อพิสูจน์ถึงความสามารถที่ไม่มีใครเทียบได้ของ อากาธา คริสตี้ ในการสร้างโครงเรื่องสุดซับซ้อนซึ่งทำให้ผู้อ่านนั่งไม่ติด หนังสือเรื่องนี้ไม่ใช่แค่เรื่องลึกลับทั่วไปเท่านั้น หากแต่เป็นเกมปริศนาที่จะ ทำลายสติปัญญาของคุณ ทดสอบสัญชาตญาณของคุณ และปล่อยให้คุณ แทบหยุดหายใจด้วยความคาดหวังจนกระทั่งถึงบทสรุปอันยอดเยี่ยมและ น่าตกใจ

ดังนั้นจงดำดิ่งลงไปปริศนา ไชยมแห่งการหลอกลวง และจมจ่อม สู่เบื้องลึกของการเล่าเรื่องที่เหนือชั้นในหนังสือเล่มนี้...แล้วคุณจะเข้าใจเอง ว่าทำไมผู้อ่านจากทั่วโลกจึงหลงใหลและยกย่องมันนัก

หมายเหตุจากผู้เขียน

ฉันเขียนหนังสือเล่มนี้เพราะเป็นเรื่องที่เขียนยากเสียจนความคิดนี้ติดตรึงใจฉัน คนสืบคนต้องตายโดยไม่ให้รู้สึกว่าจะไม่สมเหตุสมผลหรือเปิดเผยฆาตรกรอย่างเด่นชัด ฉันเขียนหนังสือหลังจากใช้เวลาวางแผนอยู่นานมาก และพอใจกับผลงานที่สร้างขึ้นจากโครงเรื่องนั้น มันชัดเจนตรงไปตรงมา ชวนให้งงง แต่ก็มีคำอธิบายที่มีเหตุผลให้เชื่อได้อย่างสนิทใจ จึงต้องมีบทส่งท้ายเพื่ออธิบายด้วย เรื่องนี้ได้รับการตอบรับและเสียงวิจารณ์อย่างดี แต่คนที่พอใจกับหนังสือจริงๆ คือตัวฉันเอง เพราะฉันรู้ดีกว่านักวิจารณ์คนไหนๆ ว่าเป็นเรื่องยากเพียงใด

Agatha Christie®

แด่คาร์โลและแมรี
นี่คือหนังสือของพวกเขา อุทิศแก่ทั้งสอง
ด้วยความรักอย่างยิ่ง

ทหารน้อยสิบนายออกไปกินอาหาร
หนึ่งสลักเหลือกลาน เหลือทหารแก่นาย
ทหารน้อยแก่นายนั่งอยู่จนดึกดื่น
หนึ่งหลับไม่ยอมตื่น เหลือทหารแปदनาย
ทหารน้อยแปदनายเดินทางในเดวอน
หนึ่งไม่ขอจากจร เหลือทหารเจ็ดนาย
ทหารน้อยเจ็ดนายช่วยกันผ่าฟัน
หนึ่งโดนฟันไม่ฟัน เหลือทหารหกนาย
ทหารน้อยหกนายแห่ผึ้งในรังรวง
หนึ่งโดนผึ้งหึ่งต่อยรวง เหลือทหารห้านาย
ทหารน้อยห้านายศึกษานิติศาสตร์
หนึ่งออกกว่าคดีราษฎร เหลือทหารสี่นาย
ทหารน้อยสี่นายออกท่องทะเลกว้าง
หนึ่งถูกปลากลิ้นกินทั้งร่าง เหลือทหารสามนาย
ทหารน้อยสามนายเดินเล่นในสวนสัตว์
หนึ่งโดนหมีใหญ่กัด เหลือทหารสองนาย
ทหารน้อยสองนายนั่งเล่นกลางแดดแจ้ง
หนึ่งโดนเผาเหี่ยวแห้ง เหลือทหารหนึ่งนาย
ทหารน้อยหนึ่งนายอยู่โดดเดี่ยวเดียวดาย
เขาเขวนคอตัวเองตาย
จึงไม่เหลือใครเลย

บทที่ 1

I

บริเวณ มุมของตู้โดยสารรถไฟชั้นหนึ่งซึ่งอนุญาตให้สูบบุหรี่ได้ ผู้พิพากษา
วอร์เกรฟที่เพิ่งเกษียณจากบัลลังก์ได้ไม่นานกำลังนั่งพนันวันชิการ์และสอคล้าย
สายตาที่แสดงความสนใจไปทั่วพื้นที่ข่าวการเมืองใน *เดอะไทมส์*

เขาวางหนังสือพิมพ์ลงและมองออกไปนอกหน้าต่าง ตอนนั้นรถไฟกำลัง
แล่นผ่านชอชมเมอร์เซต เขามองนาฬิกาข้อมือของตน—อีกสองชั่วโมง

ในใจเขากำลังทบทวนเรื่องราวทั้งหมดที่ปรากฏในหน้าหนังสือพิมพ์
เกี่ยวกับเกะทาร์ มีเรื่องของการซื้อเกะครั้งแรกโดยเศรษฐีชาวอเมริกัน
คนหนึ่งที่กำลังไคล้การเล่นเรือยอร์ชต์—และบันทึกเรื่องราวเกี่ยวกับคฤหาสน์
หรรษาทันสมัยที่เขาสร้างบนเกาะเล็ก ๆ แห่งนี้ในบริเวณชายฝั่งเดวอน
ข้อเท็จจริงอันน่าเสียดายที่ว่าภรรยาใหม่คนที่สามของเศรษฐีอเมริกันผู้นี้
เมาเรื่องง่ายนำไปสู่การประกาศขายบ้านและเกาะแห่งนี้ โฆษณาน่าสนใจ
มากมายปรากฏตามหน้าหนังสือพิมพ์ จากนั้นก็ตามมาด้วยการประกาศ
อย่างชัดเจนเป็นครั้งแรกว่ามีคนซื้อคฤหาสน์โอเวนซื้อไปแล้ว หลังจากนั้นข่าวลือ
จากบรรดานักเขียนชาวซุสซิปก็เริ่มต้นขึ้น ที่แท้คนที่ซื้อเกะทาร์ไปคือ
คุณกาเบรียลล์ เทิร์ล ดาราหนังฮอลลีวูดต่างหาก! เธออยากจะใช้เวลา
บางเดือนอยู่ที่นั่นโดยไม่มีสิ่งทั้งหลายคอยตามนะ! ในขณะที่ *บิสซิป*
แย้มพรายเป็นนัย ๆ ว่ามันจะใช้เป็นที่พักสำหรับราชวงศ์! ส่วน *คุณแมร์รี*

เวทเธอร์ได้กระซิบบอกเขาว่าเกาะนี้ถูกซื้อไปเพื่อใช้ในการอันนิหมุนต่างหาก ลอร์ดหนุ่มนาม ล. ได้ยอมจำนนต่อศรคามเทพในที่สุด! ในขณะที่โจนส์รู้ความจริงเลยที่เดียวว่ามันถูกจอมพลเรือคนหนึ่งซื้อไปด้วยเจตนาเพื่อดำเนินการทดลองบางอย่างที่เป็นความลับสุดยอด!

ที่แน่ๆ เกาะทหารตกเป็นข่าว!

ผู้พิพากษาออร์เกรฟลั่งจดหมายฉบับหนึ่งออกจากกระเป๋าลายมือนั้นแทบจะอ่านไม่ออก แต่คำพูดตรงนั้นตรงนี้ก็ปรากฏแก่สายตาอย่างเด่นชัดเกินคาดคิด ลอร์เรนซ์ที่รักยิ่ง...ไม่ได้ข่าวคราวจากคุณมาหลายปี... ต้องมาที่เกาะทหารนะ...มันเป็นสถานที่อันสวยงามน่าหลงใหลที่สุด...มีเรื่องให้คุยกันเยอะเลย...วันเก่าๆ...สัมพันธ์กับธรรมชาติ...อาบแสงแดด... 12.40 น. ออกจากแพตดิงตัน...พบกันที่ไอ้กบรัดจ์...และจดหมายฉบับนั้นก็ลงชื่อเธอโดยเล่นทางอย่างสวยงาม คอนสแตนซ์ คัลมิงตัน ผู้เป็นสหายของเขา เสมอมา

ผู้พิพากษาออร์เกรฟพยายามย้อนนึกกลับไปว่าเขาได้พบกับเลดี้คอนสแตนซ์ คัลมิงตัน ครั้งสุดท้ายเมื่อไรกันแน่ จะต้องเป็นเจ็ด ไม่ใช่สิแปดปีที่แล้ว ตอนนั้นเธอไปอิตาลีเพื่ออาบแดดและใช้ชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและชนบทที่อิตาลีเรียกว่า กอนตาดีนี ต่อมาเขาได้ข่าวว่าเธอเดินทางต่อไปยังซีเรียเพื่อจะขออาบแดดที่แรงขึ้นอีกและใช้ชีวิตเป็นหนึ่งเดียวกับธรรมชาติและชาว เบดูอิน

คอนสแตนซ์ คัลมิงตัน เขานึกอยู่ในใจ เป็นผู้หญิงจำพวกที่จะซื้อเกาะที่ไหนสักแห่งและใช้ชีวิตที่เต็มไปด้วยเรื่องลึกลับได้เลยละ! เขาพยักหน้าเห็นชอบกับตรรกะของตัวเองเบาๆ ผู้พิพากษาออร์เกรฟปล่อยให้ศีรษะของตนหุบลง...

เขาหลับไปแล้ว...

II

เวรา เคลย์ธอร์น นั่งในตู้โดยสารชั้นสามพร้อมกับนักเดินทางอื่นๆ อีกห้าคน เธอเอนศีรษะพิงพนักและหลับตา การเดินทางด้วยรถไฟวันนี้ร้อนเหลือเกิน! ได้ไปทะเลก็น่าจะดีอยู่หรอก! ช่างเป็นโชคครั้งใหญ่จริงๆ ที่เธอได้งานนี้ เวลาอยากได้งานในวันหยุด ก็ไม่พียงานดูแลเด็กสักโขยงหนึ่งแทบจะทุกครั้งไป งานเลขานุการในวันหยุดนั้นหายากกว่ามาก แม้แต่สำนักจัดหางานก็ไม่ได้ให้ความหวังมากนัก

แล้วจดหมายฉบับนี้ก็ส่งมาถึงเธอ

“ฉันได้ชื่อของคุณมาจากสำนักจัดหางานสกิลด์วิเมน พร้อมกับจดหมายแนะนำจากพวกเขา และเข้าใจว่าพวกเขา รู้จักคุณเป็นการส่วนตัว ฉันยินดีที่จะให้เงินเดือนตามที่คุณขอ และหวังว่าคุณจะมารับหน้าที่ได้ในวันที่ 8 สิงหาคม รถไฟจะออกจากแพดดิงตันเวลา 12.40 น. และจะมีคนไปรับคุณที่สถานีโอกบริดจ์ ฉันแนบธนบัตร 1 ปอนด์มาให้ทำใบเพื่อเป็นค่าใช้จ่ายด้วย

ขอแสดงความนับถือ
อูนา แนนซี โอเวน”

และที่หัวจดหมายประทับตราที่อยู่ เกะทหาร สติคเคิลเฮฟเวน เดวอน...

เกะทหาร! อะไรกัน ในหน้าหนังสือพิมพ์พักหลังนี้ไม่มีข่าวอื่นอีกเลย! นอกจากคำพูดเป็นนัยและข่าวลือที่น่าสนใจสารพัดอย่าง ถึงแม้ว่าส่วนใหญ่ไม่น่าจะจริงก็ตาม แต่บ้านหลังนั้นสร้างขึ้นโดยเศรษฐีคนหนึ่งอย่างแน่นอน และว่ากันว่าเป็นความหรรษาที่สุดของที่สุดโดยแน่แท้

เวรา เคลย์ธอร์น เหน็ดเหนื่อยกับเทอมล่าสุดในโรงเรียนซึ่งทำให้เธอสิ้นเปลืองพลังไปมาก เธอคิดอยู่ในใจว่า ‘การเป็นครูพละในโรงเรียนชั้นสาม

ไม่ใช่โอกาสที่ดีอะไรเลย...ถ้าฉันจะได้งานในโรงเรียน ดี ๆ ลึกแห่งทีตินะสิ

และแล้ว ด้วยความรู้สึกเย็นเยือกไปทั้งใจ เธอคิดว่า ‘แต่ฉันก็ยังโชคดีที่ได้งานนี้ จะว่าไป คนเราไม่ชอบการไต่สวนของเจ้าหน้าที่หรอก ต่อให้เจ้าหน้าที่คนนั้นได้ประกาศว่าฉันพ้นจากความผิดทั้งหมดก็ตาม!’

เขาถึงกับออกปากชมที่เธอแสดงสติปัญญาและความกล้าหาญออกมาให้เห็น เธอจำได้ ส่วนเรื่องผลการไต่สวน มันไม่มีทางดีไปกว่านี้ได้อีกแล้ว และคุณนายแฮมิลตันเองก็เมตตาเธอมาก - จะมีก็แต่ฮิวโกนั่นแหละ - แต่เธอจะไม่คิดถึงฮิวโก!

แล้วทันใดนั้น แม้อากาศในตู้รถไฟจะร้อนอบอ้าว เธอกลับตัวสั่นขึ้นมาและคิดว่าถ้าไม่ได้กำลังเดินทางไปทะเลก็คงจะดี ภาพหนึ่งผุดขึ้นอย่างแจ่มชัดในความคิด ศีรษะของซีริล ผลุปขึ้นผลุปลง และกำลังว้ายไปที่โชดหิน ขึ้น ลง-ขึ้น ลง...และตัวเธอเอง ว้ายตามเขาไปด้วยท่าที่ฝึกลมาอย่างคล่องแคล่ว เธอแหวกว้ายผ่านสายน้ำ แต่ก็รู้อยู่เต็มอกว่าเธอไปไม่ทันแน่...

น้ำทะเล - น้ำอุ่น ๆ สีฟ้าเข้มนั้น - ยามเช้าที่เคยนอนทอดตัวอยู่บนผืนทราย - ฮิวโก - ฮิวโกผู้เคยบอกว่าเขารักเธอ...

เธอต้อง ไม่คิดถึงฮิวโก...

หญิงสาวลืมตาขึ้นและขมวดคิ้วมองไปยังผู้ชายที่นั่งอยู่ตรงข้าม ชายร่างสูง ใบหน้าสีน้ำตาล ดวงตาสีอ่อนที่ค่อนข้างขิดติดกัน และปากที่หยิ่งผยองจนเกือบจะโหดร้าย

เธอคิดอยู่ในใจว่า

‘ฉันพนันได้เลยว่าเธอต้องเคยไปอยู่ส่วนอื่นๆ ที่น่าสนใจของโลก และเคยพบเจอเรื่องราวน่าสนใจมาบ้างแล้ว...’

III

ฟิลิป ลอมบาร์ด สรุปลักษณะของหญิงสาวที่นั่งตรงข้ามได้จากการกวาดตาอย่างรวดเร็วเพียงแวบเดียว โดยคิดอยู่ในใจว่า

‘สวยเลยทีเดียวละ - อาจมีท่าทางคล้ายคุณครูตามโรงเรียนอยู่บ้าง...’

เป็นคนที่เก็บอารมณ์ได้หนึ่งทีเดียว เขาจินตนาการว่าอย่างนั้น และเป็นคนที่สามารถควบคุมสถานการณ์ได้ทั้งในเรื่องรบและเรื่องรัก เขาชักอยากจะลองกับเธอรู้สึกตึงแล้วสิ...

เขามวดคิ้ว ไม่ได้ สลัดเรื่องพวกนี้ทิ้งไปให้หมด นี่เป็นเรื่องการเรื่องงาน เขาต้องเอาความคิดไปจดจ่ออยู่กับงานสิ

เกิดอะไรขึ้นกันแน่นะ เขาสงสัย เจ้าคนยิวนั่นลึกลับเป็นบ้า

“เอาก็เอา ไม่เอาก็ตามใจนะ ผู้กองลอมบาร์ด”

เขาพูดอย่างครุ่นคิด

“หนึ่งร้อยกินนี่สินะ”

เขาพูดสบายๆ ราวกับว่าเงินหนึ่งร้อยกินนี่ไม่มีค่าอะไรสำหรับเขาเลย *หนึ่งร้อยกินนี่* ในยามที่เขาไม่อหำรดี ๆ กินเป็นมือสุดท้ายแล้วจริง ๆ! แต่เขาก็ยังคิดว่าเจ้ายิวตัวเล็กนั่นไม่ได้ถูกหลอก - นั่นเป็นเรื่องที่ระยาศที่สุดเกี่ยวกับชาวยิวเลย เราไม่มีทางหลอกคนพวกนี้เรื่องเงินได้ - พวกมันรู้!

เขาพูดด้วยน้ำเสียงสบายๆ แบบเดิม

“และคุณไม่สามารถบอกข้อมูลอะไรผมได้มากกว่านี้เลยสินะ”

นายไอแซก มอร์ริส สั่นศีรษะน้อยๆ ลั่นเลียนั่นอย่างมั่นใจมาก

“บอกไม่ได้เลย ผู้กองลอมบาร์ด เรื่องมันก็มีอยู่แค่นั้นแหละ ลูกค้าผมเข้าใจว่าคุณมีชื่อเสียงในด้านที่เป็นคนเอาตัวรอดได้ดีในสถานการณ์คับขัน ผมได้รับมอบอำนาจมาจ่ายเงินให้คุณหนึ่งร้อยกินนี่เพื่อแลกกับการที่คุณจะต้องเดินทางไปที่พักติคเคิลเฮฟเวน ในเดวอน สถานที่ที่ใกล้ที่สุดคือโอ๊กบริดจ์ จะมีคนไปพบคุณที่นั่นและขับรถพาคุณไปที่ที่พักติคเคิลเฮฟเวน จากนั้นจะมีรถยนต์พาคุณไปส่งที่เกาะทหาร ที่นั่น คุณจะต้องทำอะไรก็ตามที่ลูกค้าของผมสั่ง”

ลอมบาร์ดถามขึ้นทันที

“นานแค่ไหน”

“ไม่เกินหนึ่งสัปดาห์เป็นอย่างมาก”

ร้อยเอกลอมบาร์ดลูบหนวดเล็กๆ ของตน แล้วพูดว่า

“คุณเข้าใจใช่ไหมว่าผมไม่สามารถรับงานอะไรที่มัน – ผิดกฎหมายนะ”

สายตากมกริบของเขาแลปราดไปที่อีกฝ่ายขณะพูด มีรอยยิ้มจางๆ บนริมฝีปากหนาแบบคนเชื้อสายเซไมต์ของนายมอร์ริสขณะที่เขาตอบอย่างหนักแน่นว่า

“ถ้าเขาเสนอให้ทำอะไรผิดกฎหมาย คุณมีอิสระทุกประการอยู่แล้วที่จะถอนตัว”

ไอ้คนกะล่อนระย้านี่ มั่นใจ! ทำอย่างกับรู้ดีว่า จากการกระทำในอดีตของลอมบาร์ดนั้น เรื่องที่ว่าจะถูกหรือผิดกฎหมายนั้นไม่ใช่ ชีในเวลานั้น (องค์ประกอบสำคัญอันจะขาดเสียมิได้) ของเขาเสมอไป...

ริมฝีปากของลอมบาร์ดเองก็แยมออกกว้าง

พระเจ้า เขาเคยเอาตัวเข้าไปเสี่ยงอยู่ครั้งหรือสองครั้ง! แต่ก็รอดพ้นมาได้เสมอ! จริงๆ แล้วไม่มีอะไรมากนักหรอกที่จะทำให้เขาแบ่งแยกดีชั่ว...

ใช่ ไม่มีอะไรมากนักที่จะทำให้เขาแบ่งแยกดีชั่ว เขาจินตนาการไปแล้วว่าตนกำลังจะเจอเรื่องสนุกที่เกะเทาร...

IV

ในตู้โดยสารปลอดบุหรี่ของรถไฟ นางสาวเอมิลี เบรนต์ นั่งหลังตรงแหงนตามที่ทำเป็นวิสัย เธอมีอายุหกสิบห้าปี และไม่เห็นดีเห็นงามกับการเอนตัวเลื้อยไปมา บิดาของเธอซึ่งเป็นนายพันเอกที่ได้รับการอบรมมาแบบโบราณเข้มงวดเป็นพิเศษในเรื่องกิริยามารยาท

คนสมัยนี้ปล่อยตัวตามสบายอย่างหน้าไม่อาย – ในตู้รถไฟ และใน

อย่างอื่นทุก ๆ อย่างด้วย...

นางสาวเบรนต์นั่งอยู่ในตู้รถไฟชั้นสามที่แน่นขนัด มีรังสีของความถูกต้องทางศีลธรรมและหลักการอันไม่ย่อหย่อนแผ่ซ่านรอบตัว เธอสามารถทนต่อความไม่สบายกายและความร้อนอบอ้าวได้สำเร็จ สมัยนี้ใคร ๆ ก็บ่นเรื่องพวกนี้กันทั้งนั้น! พวกเขายากจะหนีตาชาก่อนที่จะถอนพัน พวกเขากินยาถ้าหากว่านอนไม่หลับ พวกเขายากได้เก้าอี้ว่างสบายมีเบาะรอง ส่วนสาว ๆ ก็ปล่อยเนื้อปล่อยตัวไม่รักษาหุ่นเอาเสียเลย แล้วพอฤดูร้อนก็นอนกันเกลื่อนหาดในสภาพที่แทบจะแก้ผ้าอยู่แล้ว

ริมฝีปากของนางสาวเบรนต์เข้มแน่น เธออยากจะยกตัวอย่างใครสักคน เธอจำวันหยุดฤดูร้อนปีที่แล้วได้ แต่ปีนี้นั้นจะไม่เหมือนเดิม เกะกะ ทหาร...

ในใจเธอนึกทบทวนจดหมายที่อ่านมาแล้วหลายต่อหลายเที่ยว

“เรียนคุณเบรนต์

หวังว่าคุณจะจำฉันได้นะคะ เราพักที่เบลล์เฮฟเวน เกสต์เฮาส์ด้วยกันเมื่อเดือนสิงหาคมปีไหนสักปีนี่แหละ และดูเหมือนเราจะคิดอะไรเหมือนกันหลายอย่าง

ฉันเปิดเกสต์เฮาส์ของตัวเองบนเกาะแห่งหนึ่งแถวชายฝั่งเดวอนค่ะ ฉันคิดว่าจริง ๆ แล้วยังมีโอกาสสำหรับสถานที่ที่ทำอาหารง่าย ๆ อร่อย ๆ และคนประเภทที่หัวโบราณนิสัยดี ไม่มีพวกอวดเนื้อตัวหรือเปิดแผ่นเสียงกันครึ่งค่อนคืน ฉันจะดีใจมากถ้าคุณสามารถมาใช้เวลาในวันหยุดฤดูร้อนที่เกาะทหารได้ เรียกว่าไม่ต้องจ่ายอะไรเลยนะคะ ในฐานะแขกของฉัน ประมาณต้นเดือนสิงหาคมจะสะดวกไหมคะ อาจจะสักวันที่ 8 ก็ได้

ด้วยความนับถือ

อ. น. โอ—”

ชื่ออะไรกันนะ ลายเซ็นอ่านยากเชียว เอมีลี เบรนต์ คิดอย่างหงุดหงิด
‘มีคนเยอะแยะที่เขียนลายเซ็นตัวเองซะอ่านไม่ออกเลย’

เธอปล่อยความคิดให้ย้อนกลับไปหาผู้คนທີ່เบลล์เฮฟเวน เธอไปอยู่
ที่นั่นในช่วงฤดูร้อนสองปีติดกัน มีผู้หญิงวัยกลางคนนิสัยดีคนนั้น – คุณ –
คุณ – เธอ ชื่ออะไรนะ – ที่พ่อเป็นนักบวชประจำวิหารนะ แล้วก็มีความหมาย
โอลตัน – หรือออร์เมน – ไม่ใช่สิ ต้องเป็น *โอลิเวอร์* แน่ๆ! ใช่แล้ว – *โอลิเวอร์*

เกาะทหาร! ในหนังสือพิมพ์มีข่าวเกี่ยวกับเกาะทหาร – อะไรสักอย่าง
เกี่ยวกับดาราหนัง – หรือว่าเศรษฐกิจอเมริกันกันแน่นะ

แน่นอนอยู่แล้วว่า สถานที่พวกนี้มักจะมีราคาถูกลงมาก – เกาะไม่ได้เหมาะ
กับทุกคนหรอก พวกเขาคิดว่าความคิดนี้โรแมนติก แต่พอไปอยู่เข้าจริงๆ
ก็จะรู้ซึ่งถึงข้อเสียต่างๆ และมีแต่จะยินดีเป็นอย่างยิ่งนักที่จะขายทิ้ง

เอมีลี เบรนต์ คิดอยู่ในใจ ‘อย่างน้อยฉันก็จะได้ไปพักผ่อนวันหยุด
โดยไม่ต้องเสียเงิน’

ในเมื่อรายได้เธอลดลงมาก และเงินปันผลมากมายก็จืดจาง เรื่องนี้
เลยเป็นปัจจัยที่ต้องเอามาพิจารณาอย่างสำคัญ เพียงแต่เธอน่าจะจำอะไร
ได้มากกว่านี้สักนิดเกี่ยวกับคุณนาย – หรือว่าคุณ – *โอลิเวอร์* กันนะ

V

นายพลแมกอาร์เทอร์มองออกไปนอกหน้าต่าง รถไฟเพิ่งวิ่งเข้าสู่เอกซิเตอร์
ซึ่งเขาจะต้องเปลี่ยนขบวน ให้ตายสิ รถไฟสายรองพวกนี้ช้าเป็นเต่า! สถานที่นี้
เกาะทหารนี่นะ จริงๆ แล้วไม่ได้ไกลอะไรเลยถ้าวัดระยะทางกันจริงๆ

เขายังไม่รู้แน่ชัดว่านายคนที่ชื่อโอเวนคนนี้เป็นใคร ดูเหมือนจะเป็น
เพื่อนของสไปฟ เลกการ์ด – แล้วก็เพื่อนของจอห์นนี่ ดายเออร์ ด้วย

“– จะมีเพื่อนเก่าของคุณสักคนหรือสองคนมาด้วย
อยากจะคุยเรื่องวันเวลาเก่าๆ นะ”

จะว่าไป เขาน่าจะสนุกกับการคุยถึงวันเวลาเก่าๆ พักนี้เขาจินตนาการไปว่าผองเพื่อนต่างเจริญก้าวหน้า ยกเว้นตัวเขา ทั้งหมดนั้นเป็นเพราะชาวสือเวรทะเลนั้น! พระเจ้า มันก็ทำใจยากอยู่นะ - ถึงตอนนี้ก็เกือบสามสิบปีแล้ว! เขาคิดว่าอาร์มเทจต้องเอาไปพูด ไอ้ลูกหมาเอ๊ย! เขาจะไปรู้อะไรเรื่องนี้ อ้อ จริงสิ ไม่มีประโยชน์ที่จะมาจิตตอกกับเรื่องพวกนั้นเลย! บางทีคนเราก็คิดฟุ้งซ่านเรื่องนั้นเรื่องนี้ไปเอง - คิดไปว่าเพื่อนสักคนกำลังมองเราด้วยสายตาแปลกๆ

ทีนี้ก็มาถึงเรื่องเกาะทหาร เขาสนใจอยากจะได้เห็นนัก ข่าวซุบซิบมากมาย กระพือกันให้ว่อน ชาวสือที่ว่าจอมพลเรือหรือสำนักการสงครามหรือกองทัพอากาศซื้อเกาะนั้นไว้แล้วนะ อาจจะมีมุลอยู่บ้างละ...

เอลเมอร์ ร็อบสัน ซึ่งยังหนุ่มแน่นและเป็นเศรษฐีอเมริกันได้สร้างสถานที่นั้นขึ้นจริงๆ หมดเงินไปโชเลยตามที่เขาว่ากันนะ มีความหรรษาทุกอย่างเท่าที่หาได้ในโลกมนุษย์...

เอกซิเตอร์! ยังต้องรออีกตั้งชั่วโง่ง! เขาไม่ย่อกรอเลย เขาอยากจะได้ขึ้นรถไฟแล้ว...

VI

นายแพทย์อาร์มสตรองกำลังขับรถมอร์ริสของตนผ่านที่ราบซอลส์บรี เขาเหนื่อยเหลือเกิน...ความสำเร็จย่อมมีโทษตามมาเช่นกัน เคยมีสมัยหนึ่งที่เขานั่งอยู่ในห้องตรวจของตนที่ถนนฮาร์ลีย์ แต่งกายอย่างถูกต้อง แวดล้อมไปด้วยอุปกรณ์ที่ทันสมัยที่สุดและเครื่องมือที่หรรษาที่สุด และรอคอยรอไปเรื่อย ๆ ในวันอันว่างเปล่า รอว่าสิ่งที่เขาลงทุนไปจะประสบความสำเร็จหรือล้มเหลว...

เอาละ มันสำเร็จ! เขาโชคดี! แน่แน่นอนว่าทั้งโชคดี และมีฝีมือด้วย เขาเป็นคนที่เชี่ยวชาญในงานของตน - แต่นั่นยังไม่เพียงพอสำหรับความสำเร็จ คุณต้องมีโชคช่วยด้วย และเขามี! การตรวจวินิจฉัยที่แม่นยำกับคนไข้หญิง

ที่ซาบซึ้งใจสองสามคน - ผู้หญิงที่พร้อมทั้งเงินทองและฐานะ - แล้วคำพูดก็กระพือออกไป “คุณน่าจะลองไปหาอาร์มสตรองนะ - เขา ยัง หนุ่มอยู่เลย - แต่ฉลาด มาก - แพมตระเวนหาหมอสารพัดแบบอยู่ตั้ง หลายปี แต่เขาตรวจปั๊บก็เจอจุดที่เป็นปัญหาทันทีเลย!” ลูกบอลเริ่มกลิ้งไป

และบัดนี้นายแพทย์อาร์มสตรองก็มาถึงจุดนั้นแล้วอย่างแน่นอน ตารางแต่ละวันเต็มแน่น เขาแทบจะไม่มีเวลาว่างเลย ดังนั้น เช้าวันนั้นในเดือนสิงหาคม เขาจึงดีใจที่ตัวเองกำลังออกจากลอนดอนและจะไปอยู่บนเกาะแห่งหนึ่งแถวชายฝั่งเดวอนเป็นเวลาหลายวัน ก็ใช้ว่าจะเป็นวันหยุดพักผ่อนอะไรหรอก จดหมายที่เขาได้รับบอกเงื่อนไขค่อนข้างกำกวม แต่ไม่มีอะไรกำกวมเลยเกี่ยวกับเชคที่แนบมาด้วย ค่าธรรมเนียมก้อนใหญ่ คนนามสกุลโอเวนพวกนี้จะต้องกลิ้งเกลือกอยู่บนกองเงินกองทองเป็นแน่ แต่ดูเหมือนจะมีปัญหาอะไรสักอย่าง อย่างสามที่กังวลเรื่องสุขภาพของภรรยาและอยากได้รับรายงานเรื่องนี้โดยที่เธอไม่รู้ตัว จะไม่มีใครบอกเธอเลยว่าจะต้องพบหมอ อาการทางประสาทของเธอ -

อาการทางประสาท! คิ้วของผู้เป็นหมอลิขขึ้น ผู้หญิงพวกนี้ประสาทไปเองนะ! อืม ก็ดีในแง่ของธุรกิจอยู่หรอกนะจะว่าไป ผู้หญิงที่มาให้เขาตรวจนั้น ครั้งหนึ่งไม่มีปัญหาอะไรเลยนอกจากความเบื่อหน่าย แต่พวกเธอจะไม่ชอบคุณเราแน่ถ้าบอกไปแบบนั้น! แล้วเราก็จะตรวจเจออะไรสักอย่างเสมอ

“มีอาการผิดปกตินิดหน่อยที่ (ศัพท์ยาว ๆ อะไรสักอย่าง) ไม่มีอะไรร้ายแรงหรอก - แต่ต้องแก้ไขให้มันหาย ด้วยวิธีรักษาง่าย ๆ นะ”

จะว่าไป ถ้าพูดถึงยา ส่วนใหญ่ก็ช่วยเยียวยาความเชื่อมั่นนั้นแหละ และเขาก็มีมารยาทที่ดี - เขาสามารถให้ความหวังและสร้างความเชื่อมั่นให้พวกเธอได้

โชคดีที่เขาสามารถรวบรวมสติกลับมาได้ทันหลังจากเรื่องราวนั้นเมื่อสิบปี - ไม่น่าเชื่อ เมื่อสิบห้าปีก่อน หูดหูดมาก เรื่องนั้นนะ! เขาเสียใจจนทำอะไรไม่ถูกเลย ความช็อกนั่นเองทำให้เขาได้สติ และเลิกดื่มอย่างเด็ดขาดพระเจ้า ถึงแม่ว่ามันจะแค่หูดหูด...

เสียงแตรดังลั่นท่าเอาแก้วหูแทบแตก พร้อมกันนั้นรถซูเปอร์สปอร์ต ดัลเมกันคันมหึมาก็พุ่งฉิวผ่านเขาไปด้วยความเร็วแปดสิบลีต่อชั่วโมง นายแพทย์อาร์มสตรองเกือบจะชนเข้ากับแนวรั้วพุ่มไม้ หนุ่มสวองๆ ลึกคนที่ขับรถเร็วๆ ไปทั่วประเทศนั้นแหละ เขาเกลียดพวกนี้นัก นั่นก็เฉียดไปเส้นยาแดงผ่าแปดเหมือนกัน ไอ้พวกเด็กนรกโง่เงา!

VII

โทนี มาร์สตัน พุ่งทะยานเข้าสู่เมืองเมียร์ พร้อมกับคิดในใจว่า

‘ปริมาณรถที่คลานยั้วเยี้ยอยู่บนถนนี่มันน่ากลัวลึนดี จะต้องมาขวางทางเราทุกทีสิน่า ชั่วยังจะวิ่งกลางถนนชะอีก! จะว่าไป การขับรถในอังกฤษนี่เรียกว่าไร้ความหวังได้เลย...ไม่เหมือนฝรั่งเศสที่เราสามารถปลดปล่อย...’

เขาควรจะหยุดพักตรึงนี้เพื่อหาอะไรดื่มหรือเหยียบต่อไปดี มีเวลาเหลือเฟือ! อีกแค่ร้อยไมล์เศษๆ เท่านั้น เขาจะดื่มยนิผสมจินเจอร์เบียร์สักแก้ว วันนี้อันจนเจ็ดอดปุดๆ เลย!

เกาะอะไรที่น่าจะสนุกไม่น้อย - ถ้าอากาศเป็นแบบนี้ไปตลอดนะ พวกโอเวนนี่ เป็นใครกัน เขาสงสัย น่าจะทั้งรวยทั้งน่ารังเกียจ เจ้าเบตเจอร์น่าจะเก่งไม่หยอกในการตามกลิ้งคนพวกนี้ ยิ่งไงเขาก็ ต้องทำ ช่างเป็นคนหนุ่มที่น่าสงสาร ไม่มีเงินเป็นของตัวเอง...

หวังว่าจะมีเหล้าอร่อยๆ ต้อนรับนะ เราไม่มีทางรู้ว่าคนจำพวกที่สร้างเนื้อสร้างตัวขึ้นมาเองโดยไม่ได้รวยมาตั้งแต่เกิดแบบนี้จะเป็นยังไง น่าเสียดายที่ชาวกาเบรียลล์ เทิร์ล ชื่อเกาะทหารไปไม่เป็นความจริง เขาละอยากจะอยู่ในแหวดของดาราหนึ่งคนนั้นนัก

อ้อ ใช่ เขาคาดว่าน่าจะมีสาว ๆ หลายคนที่นี่ด้วย...

ออกจากโรงแรม เขาก็บิดขึ้นเกียจ อ้าปากหา และเงยหน้ามองท้องฟ้าสีคราม ก่อนจะก้าวขึ้นรถดัลเมกัน

หญิงสาวหลายคนมองเขาอย่างชื่นชม - เขามีหุ่นสมส่วนสูงหกฟุต ผมเผ้าสะอาดสะอ้าน ใบหน้าคล้ำแดด และดวงตาสีน้ำเงินเข้ม

เขาเหยียบคลัตช์พร้อมเสียงกระหึ่มแล้วทะยานสู่ถนนแคบ ๆ บรรดาชายชราและเด็กเดินรุดร่ากันกระโดดหนีเพื่อความปลอดภัย กลุ่มหลังยังมองตามรถไปอย่างชื่นชมด้วย

แอนโทนี มาร์สตัน เดินหน้าต่อไปสู่ชัยชนะ

VIII

นายบลอร์อยู่บนรถไฟขบวนเข้าจากฟลิ้มท์ ในตู้โดยสารที่เขาั่งมีคนอื่นอีกเพียงคนเดียว สุภาพบุรุษชราชาวเรือที่มีดวงตาฝ้าฟาง และขณะนี้เขาผล็อยหลับไป

นายบลอร์กำลังตั้งอกตั้งใจเขียนลงสมุดบันทึกเล่มเล็ก ๆ

“นี่ก็ครบแล้วสิ” เขาพิมพ์กำกับตัวเอง “เอมิลี เบรนต์, เวรา เคลย์-ธอร์น, หมออาร์มสตรอง, แอนโทนี มาร์สตัน, ผู้พิพากษาชราวอร์เกรฟ, ฟิลิป ลอมบาร์ด, นายพลแมกอาร์เทอร์ผู้ได้รับเครื่องราชอิสริยาภรณ์เซนต์ไมเคิลและเซนต์จอร์จและเหรียญรับใช้ราชการดีเด่น, คนรับใช้ชายและภรรยา ชื่อนายกับนางโรเจอร์ส”

เขาปิดสมุดและหย่อนกลับลงกระเป๋ จากนั้นก็เลื้อบแลไปที่มุมตู้โดยสารและชายที่กำลังหลับใหล

‘เขาคงไม่รู้สึกละเลย’ นายบลอร์วินิจฉัยได้อย่างแม่นยำ

ในใจเขาไล่ทวนสิ่งต่างๆ อย่างรอบคอบและตั้งใจ

‘งานน่าจะง่ายพอควรนะ’ เขาคุ่นคิด ‘ไม่เห็นเลยว่าเราจะทำผิดพลาดได้ยังไง หวังว่าเราจะผ่านไปด้วยดี’

เขาลุกขึ้นยืนและพินิจพิเคราะห์ตัวเองในกระจกอย่างกระวนกระวาย ใบหน้าที่สะท้อนอยู่ในนั้นไว้หนวดและดูเหมือนทหารอยู่หน่วยๆ มีการแสดงสีหน้าอารมณ์น้อยมาก ดวงตาคู่นั้นสีเทาและค่อนข้างขิดกัน

“อาจจะลองเป็นนายพันตรีดูสักที” นายบลอร์เอ่ยขึ้น “ไม่ได้สิ ลืมไป มีสุภาพบุรุษชาวที่เป็นทหารคนนั้นด้วย เขาต้องดูออกทันที

“แอฟริกาใต้” นายบลอร์ว่า “นั่นแหละบทที่เราต้องเล่น! คนพวกนี้ ไม่มีใครเลยที่มีอะไรเกี่ยวข้องกับแอฟริกาใต้ และเราเพิ่งอ่านแฟ้มเอกสาร การท่องเที่ยวมา เราต้องพูดเรื่องนี้ได้ดีแน่”

โชคคิดว่าชาวอาณานิคมนั้นมีทุกแบบทุกประเภท ในฐานะคนที่ทุกอย่าง พร้อมจากแอฟริกาใต้ นายบลอร์รู้สึกว่าเขาสามารถเข้าสู่สังคมไหนก็ได้โดย ไม่มีใครตั้งคำถาม

เกาะทหาร เขาจำเกาะทหารได้จากตอนเป็นเด็ก...โชคหินที่ส่งกลิ่นตุๆ และมีนกนางนวลเกาะเต็มไปหมด - อยู่ห่างจากชายฝั่งราวหนึ่งไมล์

ความคิดที่จะไปสร้างบ้านสักหลังบนนั้นนะแปลกดีแท้! เวลาอากาศ เลวร้ายนะน่ากลัวจะตาย! แต่พวกเขาศรัยก็มิได้แต่ความคิดเพี้ยนๆ นั้นแหละ!

ชายชราตรงมุมตู้โดยสารตื่นขึ้นและเอ่ยขึ้นมาว่า

“เราไม่มีทางรู้เลยเวลาอยู่กลางทะเล - ไม่มีวัน!”

นายบลอร์พูดพลบใจ “ถูกต้อง ไม่มีทางเลย”

ชายชราสะอึกสองหนและพูดเสียงเศร้า

“พายุฝนกำลังจะมาแล้ว”

นายบลอร์บอกว่า

“ไม่นะ ไม่เลย เพื่อน วันนี้อากาศดีออก”

ชายชราพูดอย่างโมโห

“มีพายุฝนอยู่ข้างหน้า ฉัน ได้กลิ่น”

“คุณอาจพูดถูกก็ได้” นายบลอร์พูดด้วยอารมณ์หนึ่งเย็น

รถไฟหยุดลงที่สถานีแห่งหนึ่งและชายชราก็ลุกขึ้นยืนโง่งนง

“ฉันต้องลงตรงนี้แล้ว” เขาเดินคลำไปตามหน้าต่าง นายบลอร์จึงเข้าไปช่วย

ชายชรายืนอยู่ที่ประตู เขายกมืออันมั่นคงขึ้นและกะพริบตาฝ้าฟางนั้น

“คอยดูและภาวนาให้ดีก็แล้วกัน” เขาว่า “คอยดูและภาวนาเข้าไว้ วันสิ้นโลกอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว”

เขาหล่นตบผ่านช่องประตูลงสู่ชานชาลา และจากท่านอน เขาเงยหน้าขึ้นมองนายบลอร์และพูดด้วยศักดิ์ศรีอันยิ่งใหญ่

“ฉันกำลังพูดกับ นายนะ พ่อหนุ่ม วันสิ้นโลกอยู่ใกล้แค่เอื้อมแล้ว”

นายบลอร์ทรุดตัวลงบนที่นั่ง และคิดอยู่ในใจว่า เขาเข้าใจวันสิ้นโลกมากกว่าเราเสียอีก!

แต่ก็นั่นแหละ เหตุการณ์ที่เกิดขึ้นแสดงให้เห็นว่าเขาคิดผิด...

บทที่ 2

I

หน้า สถานีไอ้กบบริดจ์ คนกลุ่มเล็กๆ ยืนกันอย่างลังเลไม่แน่ใจได้ครู่หนึ่งแล้ว ข้างหลังพวกเขาเป็นพนักงานยกกระเป๋าที่ยืนหิ้วกระเป๋าเดินทางอยู่หนึ่งในนั้นร้องเรียก “จิม!”

คนขับรถแท็กซี่คันหนึ่งก้าวออกมา

“พวกคุณคงจะไปเกาะทหารใช่ไหมครับ” เขาถามเบาๆ ด้วยสำเนียงเดวอน มีเสียงตอบรับ—แล้วหลังจากนั้นพวกเขาก็ล้อมมองกันอย่างรวดเร็วทันที

คนขับเอ่ยขึ้นโดยเจาะจงพูดกับผู้พิพากษาเวอร์เกรฟในฐานะที่เป็นสมาชิกอาวุโสในคณะ

“ตรงนี้มีแท็กซี่สองคันครับ คันหนึ่งจะต้องรอรถไฟขบวนเช้าจากเอกซิเตอร์เข้ามาเทียบชานชาลา—ก็คงราวๆ ห้านาทีนี้แหละ—จะมีสุภาพบุรุษท่านหนึ่งมาขึ้นรถไฟเที่ยวนั้น มีพวกคุณสักคนที่ยินดีจะรอไหมครับ แบบนั้นจะง่ายสบายกว่า”

เวรา เคลย์ธอร์น เอ่ยขึ้นทันใด ตำแหน่งเลขานุการของตานั้นชัดเจนอยู่ในความคิด

“ฉันจะรอค่ะ” เธอว่า “พวกคุณจะไปกันเลยก็ได้” เธอมองอีกสามคนที่เหลือ สายตาและน้ำเสียงเหมือนจะออกคำสั่งนิตๆ ซึ่งมาจากอำนาจ

ตามตำแหน่งหน้าที่ของตน เธออาจจะเคยร้องสั่งเด็กผู้หญิงว่าจะให้ลงเล่น เทนนิสเซตไหนก็ได้

นางสาวเบรนต์เอ่ยขึ้นเสียงแข็ง “ขอบใจ” แล้วก้มศีรษะมุขเข้ารถ แท็กซี่คันหนึ่งทางประตูที่คนขับรถเปิดรอไว้

ผู้พิพากษาออร์เกรฟตามขึ้นไปด้วย

ร้อยเอกลอมบาร์ดพูดว่า

“ผมจะอยู่รอพร้อมกับคุณ—”

“เคลย์ธอร์นค่ะ” เวนาบอก

“ผมชื่อลอมบาร์ดครับ ฟิลิป ลอมบาร์ด”

คนยกกระเป๋ากำลังวางสัมภาระซ้อนกันในรถแท็กซี่ ด้านใน ผู้พิพากษาออร์เกรฟเอ่ยขึ้นอย่างระมัดระวังตามประสาคนที่ทำงานด้านกฎหมายว่า

“เรามาวนที่อากาศดีมาก”

นางสาวเบรนต์ตอบว่า

“ใช่จริงๆ ด้วย”

นี่เป็นสุภาพบุรุษสูงวัยที่น่านับถือมากคนหนึ่ง เธอคิดอยู่ในใจ ไม่เหมือนพวกผู้ชายทั่วไปในเกสต์เฮาส์ริมทะเลเท่าไรนัก เห็นได้ชัดว่านางหรือนางสาวโอลิเวอร์คนนี้รู้จักคบหากับคนดี ๆ...

ผู้พิพากษาออร์เกรฟถามว่า

“คุณรู้จักแถวนี้ดีหรือเปล่า”

“ฉันเคยไปที่คอร์นวอลล์แล้วก็ที่ทอร์คีย์ แต่นี่เป็นครั้งแรกที่ฉันมา แถบนี้ของเดวอน”

ผู้พิพากษาพูดว่า

“ผมก็ไม่คุ้นเคยกับแถวนี้เหมือนกัน”

แล้วแท็กซี่ก็เคลื่อนตัวออกไป

คนขับรถแท็กซี่คันที่สองเอ่ยขึ้น

“อยากเข้าไปนั่งรอในรถไหมครับ”

เวนาตอบอย่างเด็ดเดี่ยว